

так, Антифон в своєму трактаті «Про істину», пише: «людський закон – просто умовність: дотримуйся його при свідках, коли ж один – до голосу природи дослухайся і вже чини як схочеш» [1, с. 62].

Грецька філософія IV століття до н.е. внаслідок війн і соціального розшарування зробила першу спробу співставити природне право з вимогами найкращим чином організованого суспільного життя. Починаючи з Платона, ці спроби пов'язані з намаганням вгадати закони історії і пророкувати їх здійснення. К. Поппер назвав ці спроби «оракульською філософією», прослідкувавши їх від Платона до Гегеля і Маркса [3, с. 15].

Величну систематизацію всіх надбань еллінської філософії античності здійснив Аристотель. Аристотель, можливо, перший чітко розділив все право на дві частини: на мінливі людські постанови і на незмінне веління природи [4, с. 35]. Серед іншого, його вчення про «справедливість урівнюючу» і «справедливість розподільчу» (або «справедливість по заслугам») заклало початок розуміння того, що норми організації людських колективів можуть бути зв'язані з особливостями людських прагнень, які для жінки і чоловіка відрізняються саме в силу їх природи.

Література

1. Себайн Джордж Г., Торсон Томас Л. Історія політичної думки / Пер. з англ. – К.: Основи, 1997. – 838 с.
2. Синха Сурия Пракаш. Юриспруденція. Філософія права. Краткий курс. – М: Издательський центр «Академия», 1996. – 304 с.
3. Поппер К. Відкрите суспільство і його вороги. Т.1. – К, 1994. – 444 с.
4. Жоль. К.К. Філософія и соціологія права. – К., 2000. – 480 с.

УДК342.6:342.51 (043.2)

Щербина О.П., студент,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Чернявська Г.А., студентка,
юридичний факультет,
Запорізький національний університет, м. Запоріжжя, Україна
Науковий керівник: Гусар О.А., к.ю.н.

СУТНІСТЬ КОМУНІКАЦІЙ ТА ЇХ РОЛЬ У ВИКОНАВЧІЙ ВЛАДІ

Державне управління не може бути належним чином організоване без існування комунікації, яка є формою взаємодії різноманітних суб'єктів і об'єктів управління. По-перше, комунікації необхідні для того, щоб інформувати населення, владні структури та інститути громадського суспільства, переконувати людей, видавати укази та ухвалювати

законодавчі акти; по-друге, інформаційне суспільство прагне до безперервного діалогу між владою і громадськістю.

У державному управлінні такі поняття як «комунікація», «управління» та «інформація» є взаємозалежними. Сьогодні, на шляху розбудови інформаційного суспільства, інформація стала найважливішим фактором суспільних відносин. Та все ж немає однозначного трактування цього поняття.

Н. Нижник висловлює думку про те, що при управлінні соціальними системами інформацією є відомості щодо подій та явищ в суспільстві та державі, і при цьому дані відомості активно використовуються при управлінні. Дане трактування схоже з визначенням «інформація», наведеним у ст. 1 Закону України «Про інформацію»: Інформація – це документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються у суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі [1, с. 650].

Відповідно, засоби масової інформації, мас медіа організації – преса (газети, журнали, книги), радіо, телебачення, інтернет, кінематограф, звукозаписи та відеозаписи, відеотекст, телетекст, рекламні щити та панелі, домашні відеоцентри, що поєднують телевізійні, телефонні, комп'ютерні та інші лінії зв'язку. Всім цим засобам притаманні якості, що їх об'єднують – звернення до масової аудиторії, доступність багатьом людям, корпоративний зміст виробництва і розповсюдження інформації. Термін мас медіа застосовується також до організацій, які контролюють ці технології, наприклад, телевізійних каналів або видавництва [2].

Термін «комунікація» в науці вперше зустрічається на початку ХХ ст. Сьогодні ж кількість визначень даного поняття наближається до 130. Сучасні словники виділяють два основних, найбільш поширених підходи до визначення дефініції «комунікація»: 1) шлях повідомлення, зв'язок одного місця з іншим (наприклад, транспортна комунікація); 2) спілкування, передача інформації від людини до людини [3, с. 236].

В умовах адміністративних перетворень в Україні відбуваються значні зміни у державному управлінні і відносинах держави та громадянського суспільства, в яких органи влади виступають як адміністративні структури, що надають послуги, а громадськість – як клієнт, що їх отримує. Запровадження нової парадигми функціонування органів державної виконавчої влади й органів місцевого самоврядування потребує переорієнтації форм і методів їхньої діяльності на задоволення потреб споживачів публічних послуг, переосмислення концепції управління суспільною інформацією та забезпечення надійного зворотного зв'язку з громадськістю.

У сучасному суспільстві ЗМІ виконують низку функцій, важливими серед яких є: комунікативна – спостереження за подіями і формування суспільної думки стосовно їх сутності; інформаційна – збирання,

редагування, коментування та поширення інформації; ретрансляційна – відтворення певного способу життя з відповідним набором політичних, духовних, соціальних цінностей.

Комунікації органів виконавчої влади і ЗМІ мають двосторонній характер. З одного боку орган влади прагне передати про себе інформацію через ЗМІ, з іншого – відстежити зміст масових комунікацій з певних питань, у тому числі й про себе. Недарма часто використовуємо саме термін «взаємодія», тобто «взаємна дія, взаємний вплив», поєднання зусиль. Чим краще організована комунікація ЗМІ з органами виконавчої влади, тим менше підстав для непорозумінь і конфліктів.

Засоби масової інформації та представники влади постійно взаємодіють між собою, а тому взаємозалежні. Держава має можливість впливати за допомогою ЗМІ на формування людського світобачення. Державні ЗМІ – важлива ланка інформаційної безпеки України. Тому прес-служби органів виконавчої влади і ЗМІ мають бути партнерами. Відповідно, відносини органів місцевого самоврядування і ЗМІ мають двосторонній характер. З одного боку прес-служба органу влади прагне передати про організацію інформацію через ЗМІ, з іншого – відстежити зміст масових комунікацій з певних питань, у тому числі й про себе.

У процесі дослідження нами встановлено, що у сучасному демократичному суспільстві вважається цілком природним прагнення влади впливати на комунікаційну діяльність засобів масової інформації з метою використання їхніх можливостей для вирішення тих завдань, які вона перед собою ставить. Держава може і повинна бути важливим чинником регулювання діяльності засобів масової інформації і свободи слова. Але відсутність чіткої межі у цій сфері може призвести до посилення елементів тоталітарності, коли домінує контроль влади над засобами масової інформації, або до псевдодемократії, коли вседозволеність позбавляє телевізійний ефір конструктивізму та ефективності.

Інформація про діяльність влади, органів місцевого самоврядування, безумовно, має висвітлюватись на державному телебаченні. Однак такі матеріали повинні бути об'єктивними, з конструктивною критикою. Коли все подається гладко, то це не сприймається глядачем, і виникає недовіра до засобів масової інформації.

Література

1. Закон України «Про інформацію» // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 650.
2. Засоби масової інформації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Засоби масової інформації](https://uk.wikipedia.org/wiki/Засоби_масової_інформації).
3. Сліпушко О. М. Тлумачний словник чужомовних слів в українській мові / О. М. Сліпушко. – К.: Вид-во Криниця, 1999. – 236 с.